

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.
Ára 3 óra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó-hivatalba
3 korona-utca, 18. szám alá
küldendő.

Pest, július 28.
1867.
17. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tisztetelpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:
Magyarutca 1. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Ludas Matyinak van
szánva.

Éljen Kossuth Lajos!

(A váci kerületben országos képviselővé választatása örömnepére.)

Dieső szent szabadság
Ragyogó szent napja!
Kelj fel a homályból —
S tündökölj e napra;
Nézd mi lelkesülten
Örvend egy félvilág!
Eget verdes a hang...
Midőn a nép kiált;
Éljen Kossuth Lajos!

Drága jó nemzetem!
Édes hazám népe!
Előtted lebeg hát
Most is annak képe
A megváltó után
Kinek köszönheted:
Szolgai járomtól...
... Szabadult életed.
Éljen Kossuth Lajos!

Óh boldog váciak!
Rátok fényes nap vár, —
Valymi büszke lehet
Minden igaz polgár!
Őszinte bizalmát —
Hogy annak adhatja:
Ki az egyenlőség...
S testvériség attya!
Éljen Kossuth Lajos!

És ti hatalmasak...
Gögös országnagyok!
Kiken csak ezim, kereszt —
És hitvány érez ragyog...
Lássátok egy névért —
Népünk miként él, hal...
A népfőnség előtt —
... Le hát a kalappal.
Éljen Kossuth Lajos!

Alkotmányos tiz parancsolat.

(Irtá az ujkor Mózesé, nem a sinai hegyen, hanem a képviselőházban.)

Én vagyok a ti profétátuk, ki titeket felmentélek 800-ados alkotmányos jogaitoktól, s ki gyógyítalak benneteket mindennemű sületlen hazafias fantazirozásokból — Ámen.

1-ső parancsolat.

Ne csinálj te magadnak hiába való képzelődéseket, a haza függetlenségéről, se a szabadságról, sem a 48-ról, se ne tiszteljed azokat.

2-dik parancsolat.

A miniszterium nevét hiába fel ne végyed.

3-dik parancsolat.

Hat napokon munkálkodjál, s minden erődöt arra fordítsd, hogy az adót annak minden zushlágjaival együtt befizessed, a hetedik napot szenteld a miniszterium hosszú életéért való imádkozásra, bizalmi feliratok és üdvözlő tisztelgésekre.

4-dik parancsolat.

Tiszteljed Deákot, a miniszteriumot, a 67-es bizottmányt az ő munkálatával egyetemben, hogy hosszú életed lehessen e földön s hogy végre tubákos német válhassék belőled, mert tégedet a mindenható csak is e végre teremtett.

5-dik parancsolat.

Ne ölj (de ezt úgy kell értelmezni, hogy ne löj, vagyis az igazságos ügy mellett ne fogj fégyvert, vagyis hogy honvéd ne légy.)

6-dik parancsolat.

A honszerelem ne dulja szivedet, mert a tulságos szerelemből válik a paráznalkodás.

7-dik parancsolat.

Szegődj a jobb oldalhoz, légy ráixráth, delegátus, obligátus, opportunus, kis keresztés — nagy keresztés — arany sarkantus, s így te ki vagy véve e parancs szigora alól.

8-dik parancsolat.

Tanuságot ne tégy arról, hogy valaha magyar ember még ur is volt a maga hazájában, s hogy azt vérrel szerző magának, mert a tanu bizonyosságot Bécsben hamis tanu bizonyosságnak fogják mondani, s érette elkárhozol.

9-dik parancsolat.

Az ujságokat u. m. Magyar Ujságot, Pesti Hírlapot, Ludas Matyit, s másily veszet portékákat se ne olvasd, se ne irjál belé olyan dolgokat, a melyek az egyedül üdvezítő közösiügyi munkálatok auktoritását megkisebbitenék.

10-dik parancsolat.

Végre ne kívánjad, a te osztrák kormányodnak semminemű jószágát, hadügyét, pénzügyét. Sőt még azt sem a mi a magad saját kapudon belől vagyon, hanem inkább áldozd fel neki magaddal együtt mindenedet, hogy annál több ökre és számara lehessen ő nekie. — Ámen.

Egy kis történet a közelmultból.

Akkor történt midőn a koronázáshoz készültek. Történt pedig ilyeténképen.

Midőn az egész országnak földet kellett küldeni a koronázási halomhoz, a v . . . i nép is összegyűlt, hogy meghatározza, honnan vétessék ki a kívánt földmennyiség? Nagy vitára szolgáltatott a kérdés alkalmat. Hiába az ember gyarló és önző. A dicsőségvágy még a jó barátokat is ellenséggé teszi, mert avagy miért is érdemelne meg Szabó uram, Kovács uram felett az elsőseget, hogy az ő birtokából szolgáltatassék ki azon földmennyiség, mely az ország fővárosába fog vitetni, melyen egy hatalmas országnak királya fog lovagolni?!

A gyűlés már zajos kezdett lenni, mert a polgármester azon erősködött, hogy az egész határban az ő földje lesz legalkalmasabb a kiütetésre, mert a mult ősszel trágyázta meg, s most olyan buza van benne, hogy majd megdül. Ugy van, abból kell küldeni, kiált a tekintélynek hódolni szokott majoritás. A minoritásnak fáj, hogy mindig kisebbségben kell maradniok, s most is ők huzzák a rövidebbet. Itt ott már fenyegető pillantások löveltettek egymásra a két táborból, s félni lehetett komolyabb összeütközéstől; mert itt most is botokkal és fokosokkal tanácskoznak — midőn egy tisztés ősz felkél a minoritás közül, s esendet kér.

Uraim! gondolják meg mit cselekesznek akkor, midőn a polgármester földjéből akarnak küldeni. Avagy nincsen-e földünk most is roppant adó alá vetve? nincsen-e a harmadosztályu föld a másodikba, a második az elsőbe sorozva? Vigyázzanak uraim! ha abból a drága jó földből küldenek, a földkóstolók azt fogják rá mondani: „jó föld biz ez“ ugyan mi lehet az adója? s ha van most elég adó, — lesz akkor még több? uraim! küldjünk inkább a pap földjéből, küldjünk mennél soványabbat, hadl lássák meg odafent, hogy oly rossz földünk van, melyben még a tatarka se terem meg!

És — a minoritás győzött!! Igen, a lelkes beszédre a keletyék lecsilapultak, s a tiszteletes uram földje lett szerencsés Pestre felküldetethetni.

Buzditás.

Rajta! rajta! csak előre
 „Jobboldali“ magyarok!
 Bizalmi himnussal áldni
 Minden udvari nagyot!
 Hadd tudja meg Magyarország
 Hányat titótt az óra,
 Hány is voltakép a jeles,
 Ki czápaként, — szájtatva les
 Szép hivatalos jóra.

Rajta! rajta! csak előre!
 Járja a „taps“ és „helyes!“
 Ha valaki fecsegi: hogy
 Alkotmányunk már teljes . . .
 Hadd tudja meg Magyarország!
 Hanyadán áll a dolog,
 Hogy szám szerént jól szabassa,
 Kinek — kinek megadhassa,
 — Az angenét bugyogót.

Rajta! rajta! csak előre!
 Bátran járja ez a szó!
 (A szent jog bajnokaira
 Térítvén), hogy „l á z z a d ó“
 Hadd tudja meg Magyarország:
 — Mert hát tudni óhajtja, —
 Hogy kinek volt folyvást mindig,
 Harmad, negyed, ötöd izig
 Labancz a vén nagyapja.

Szittyá Puff.

Eredeti levelek.

XXIII.

Téns uram!

Ugyan kérem szeretettel miféle ember lehet az az
 ugy nevezett Gyulai Pál? Egész ember e ükeme vagy
 csak félig van meg, mert biz uram okos emberről még
 riszeg füvel sem teszek fel olyat, hogy neki rugaszko-
 ják egy egész vármegyének, oszt azt tanácsolja néki,
 hogy d i n n y é t t e r m e s s z e n e k, — azért mert hát a
 vármegye az igazság mellett szólamlott fel. Ugy képze-
 lem én az ilyen bakafántos embert, mint a mezőn a kó-
 dus tetűt, tudja téns uram! mi az a kórus tetű? olyan
 kis apró bojtortján, — a mi az emberbe bele ragad, nincs
 annak uram semmi haszna, mert még a szárnak se
 kell; — ilyen lehet ez az ur, mert hallottam én már
 ükeméről többször is ilyen históriát, hogy bele kapez-
 kodik az emberbe. De hiszen egy embert hadd dógozzik
 meg a mint neki tetszik, hanem már ha egy egész várme-
 gyéhez akar fogni, — hatszor szülessék a világra, meg
 oszt addig szoppja az anyját, a míg meg nem öszül, s
 még akkor is több tisztelettel legyék irányába, — mert
 már csak egy vármegye még is csak százszor többet
 ér mintha ükemét az apja vert aranyból csinálta volna,
 s a két szeme helyett meg olyan két kárbunkulust szurt
 volna a fejibe mint az öklöm.

Még ő azt komendálja, hogy Heves vármegye csak
 dinnyét termeszték, tán bizony szeretne csösznek menni
 osztán oda ükeme, mintha bizony a tök ő róla venne
 mustrát már ha teremni akarna.

Ott van Borsod vármegye is, hát azt vajjon nem
 volna e kedve kikérdeni annak a dinnyetermesztő urnak?
 szeretném ha meg poróbdálná, hadd törnének egy kis bor-

sot az orra alá s hadd prüszkölne tőle, míg be nem nő
 a feje lágya; hát annak a vármegyének mit komendál
 osztán vajjon — mit termesztik, mert biz ott nem terem
 meg a dinnye, — de bezzeg terem mogyorópácza, csáti
 fütykös, meg ágasnak való gerenda hajj kedves
 ides ur! ha maga mind az ötvenkét vármegyével ki
 akar kezdeni, cserebogarat egyik osztán reptiben, meg
 tintát igyik rá — subiczkkal kenje be a bajusszát;
 osztán meg mennyik haza ides apjához, hogy nevelje fel
 még egyszer, mert igy ordinaré ésszel ki fogy belőle a
 szusz.

Ugyan kérem szeretettel ides téns uram! mondja
 meg csak nekem kigyelmed, hogy az a sok császár ván-
 dorlás mit jelenthet ebbe a mai időbe, hogy ugy búcsúra
 jár egymáshoz? — még a török császár is otthon hagyta
 a sok felegsigit — ugyan vajjon az a sok szip asszony
 mit cselekszik az alatt oda haza, míg ez a czifra kokas,
 jobbra balra futtja a világot, azt beszillik hogy *P e s t r e*
 is elmegy a török szultán, oszt lesz ilumináció, — csak
 látom én, hogy igaz az a példabeszéd, hogy még az ör-
 dögnök is gyertyát kell gyújtani; — ni téns uram! ugyi
 hogy a török császár sem eszi a szalonját mint a zsidó
 pedig hát ükeme nem zsidó.

Ni téns uram! *) kérem elmentek e már a magyar
 rájárátok Bécsbe alkudni? vajjon mire válik a vásár
 bárcsak valami turóshátú kutjának való lovat ne szó-
 nának ezeknek a magyaroknak a nyakába, mert hát
 könnyen kitelik attól a sok feki tubákos nimettől.

Karakán Marozl

gulyás-bojtár.

Czigány kiegyezkedés.

No te paraszt! itt a galamb és nyul, —
 Osszuk fel most isten igazában,
 Vidd el a vad galambot osztályul,
 Vagy hadd nekem a nyulat magában.
 Szabad a választás — nincs panaszod,
 Hogy, mi téged illet, — meg nem kapod.

Nem ugy van az, monda rá a paraszt,
 Ha neked van, — nekem is van eszem.
 A mit nekem akarsz adni, vedd azt,
 Én pedig majd a nyul husát eszem.
 Nem én, te lötted a vadgalambot . . .
 Lőpor s fegyver is mind az enyim volt

Igazad van! mond erre a cigány,
 De te nem lehetsz magad bírāja! —
 Hanem adjuk ezt az egész zsákmányt
 Választott bíróságnak alája. —
 S egy cigány sereg csak elő toppan
 S z a v a z n i, — s a paraszt szemé koppan . .
 Galamb és nyul a szavazók hasába
 Torkoltatott be csak kutya futtába . .
 Ej haj — de haj! devla igazába. —

B.

*) Kedves Marozl szögám! az utolsó „Téns uram“ meg-
 szólítás e legyen ám, mert hát tud meg, én már az „egyenlő-
 ségi körnek“ tagja vagyok s mint ilyennek a téns ur títulus nem
 kompetál.

Ludas Matyi.

Borsodi: „Nézze csak kend bátyó! minő terhes felleg közeledik Pest felől.

Hevesi: Látom biz azt, no csak gyerünk hát szaporán az alá a határfa alá ni, mig utól nem ér a fergeteg.

Tigriskörmök.

A napokban egy Mexikóból hazatért kéregető katonával találkoztam, kérdvén tőle hogy minek ment oda? s azt felelte:

„Haj uram bolondá tettek minket, itthon azt mondták, hogy csak egy néhány meztelen v a d e m b e r t kell öszve fogdosni, — azután a miénk lesz az egész ország, mert a Mexikó országa csak ilyenekből áll. S mikor oda mentünk akkor láttuk csak, hogy több esze és nagyobb neveltsége van ott a 12 éves gyermeknek is, mint nálunk némelyik vármegye fiskálisának.

De már csakugyan felállítják a honvéd-zászlóaljkat. Honnét gondolod atyafi? Onnan, hogy Andrassy a hadügyminiszter is igazolta már magát mint honvéderedes. Az ezredesnek pedig csak ezredének is kell lenni, ugy-e? ugy hát.

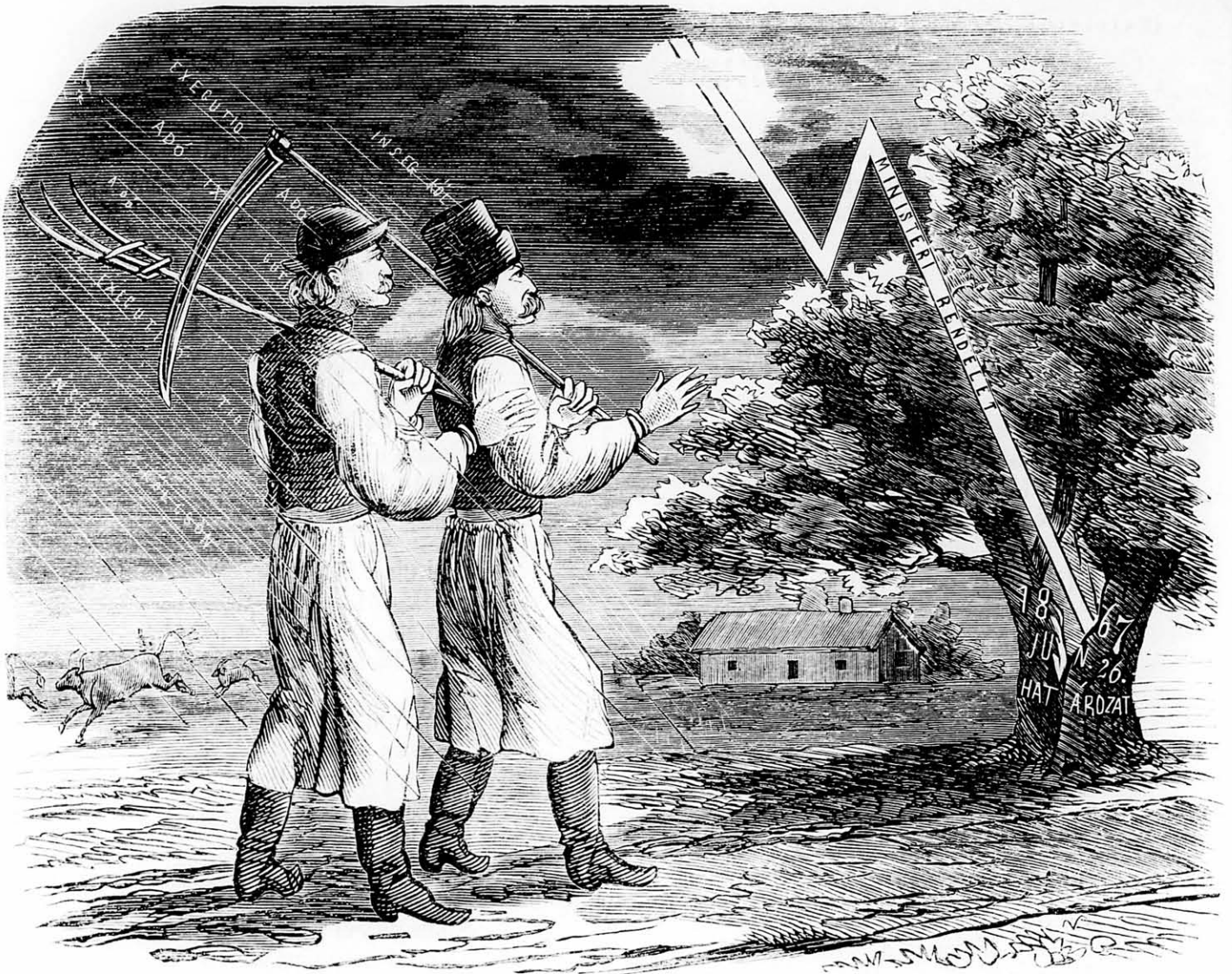
Bécsben határtalan az öröm, hogy az osztrákok a francziákat és poroszokat legyőzték? Hogy hogy? hát ugy, hogy a párisi katonai hangversenyen a cseh trombitások lettek az első nyertesek. Na legalább nem csak a futást, hanem a fúvást is győzik tehát már szuszszal.

Sok helyben a falu kondása, tehenese és a többi pásztora elég dus fizetéssel van ellátva, hanem a néptanító fizetése 8 köből rozs — akarom mondani — szemét, s azután punctum.

Ugyan édes oktatásügy miniszter ur! Mikor is léptetik már életbe azt a 48-ki XX. törvényezikk 3. §-át? Igaz most jut eszembe, hogy ez is a h a d ü g y h ö z tartozik, azért késik ily soká.

Mert lám a burkusnak nagyobb ereje volt ám a hadfiak miveltségében, mint a gyorsuskákban!

II.

Borsodi: No bátyó! ezer szerenese, hogy elkéstünk, mert az a tüzes istennyila most mindkettőnket agyonütött volna.

Hevesi: A biz a . . . de kár azért a 300 éves fáért is la.

Szász Károly országgyűlési képviselő, szabadszállási református pap, miniszteri tanácsos, drámabíró jelölt, sat. sat, úgy hallatszik hajlandó volna még a debreczeni, kecskeméti, halasi és n.-kőrösi egyházakban papi és professzori hivatalokat is elvállalni. Na hiszen ha ezt meghallja amaz istentől nyolcz gyermekkel megáldott k.-sz.-miklósi kántor Dömötör, kit Szász Károly hivatalából kicsapott, nem hiszem, hogy el nem kántálja:

„Tiszteletes tudós Szász!
Hivatalokra vadász, —
Azért, hogy kegyelmed székelj:
Nem illeti ennyi székhely.“

Ugyan miért öltögetik oly csufosan nyelveiket a bieskei és ozorai páterek arra a szegény Csernátönyra? Bizonyosan azért, mert éppen most tart a kutyánapok (kánikulla) sasonja, tehát igen melegök van.

Hová ment Pestről Görgei? minden halandót csak e kérdés foglalkodtat mostan. Hát édes atyámfia! elment Aradra a halhatatlan emlékü 13 szabadsági vértanuk sirjaihoz . . . vezek leni.

Az e . . . i eklézsiaát is fogyasztási adó alá vették, zugolódott ezért az előljáróság s reklamáltak, hogy miután az egyesek fejenként ugyis fizetnek, a község is külön fizet, hát az eklézsia hagyassék ki, hiszen mint tisztán szellemi társaság ugysem fogyaszt.

De az adóinspektor ur azt felelte, hogy igenis fogyaszt a szent. Urvacsorájakor mindég bort iszik a község, hát csak fizessen. Azt felelte erre aztán a tiszteletes: no még megérjük utóbb, hogy a pünkösdi szent lelket is megfinánczoljátok, mert a meg spiritus, — nem de?!

Verses versengés.

(Feleletül „Magyarfi“ atyáfnak.)

MOTTO: „El ne feledd azt a napot,
Mikor bántottad a papot.“

Vettük szép versedet
Olvastuk is nyomba,
Szép volt, jó volt, vig volt . . .
S nemis volt goromba.

Értettük belőle . . .
Szelid kritikádat —
Melyben azt monddod hogy:
„Ne bántsd az egyházat.“

Szelid szó szép beszéd —
Hallgatunk is rája,
Ugy áldjon meg minket
Az égnek királya!

Mi bizony nem bántjuk
Soha az egyházat, —
Vesszen el egy lábíg
„Ki ellene lázzad!“

Lelkünk számára kell
„Az életnek vize.“
Ámde legyen tiszta . . .
Ugy lesz kedves ize.

S az ur templomában
Ne legyen ám szemét,
A mely kiszurja a
Jámbor hívő szemét.

Az urnak egyháza!
Szerető jó anya;
De nem „galambáros“
Vagy „pénzváltó“ tanya.

Az urnak szolgálait
Tiszteletben tartjuk,
Meglátjuk a dicsfényt . . .
Hogyha ott van rajtuk.

De ha nem „kenetes“
Fölkenjük gorombán,
A guny dorongjával,
A hátára nyomván.

„Tisztelet becsület
Ámde igazság is“
Haladhatna talán
Kissé a papság is?

Tudjuk hogy vannak itt
Drága igaz gyöngyök,
De akadnak közte . . .
Nyomorult göröngyök.

Ezek az ur testén —
Mint a férgek élnek,
Vagy hátra ballagnak . . .
Vagy esupán henyélnek.

De már az ilyenek —
Nem árt ha mozsdatjuk,
Megléhet a szép szó . . .
Fog is néha rajtuk.

Igy a vallás ügye —
Csak előre halad,
Éltető forrása
Lelkünknek enyhet ad.

Lelkeink fölött így
Gyakorol hatalmat,
S „nem vesz rajt a pokol,
Soha diadalmat.“

Honfi szív, munkás kéz,
Vezesse előre;
Legyen igaz, lelkes,
Annak minden öre!

Nem türjük, hogy legyen
Heréknek tanyája,
S kényelem keresők,
Nyugalom párnája.

Áldjon meg az Isten
Minden igaz papot,
Előtte mi fogunk
Emelni kalapot.

Ámde a henyének
Mozsdó szappan ostor!
Ez a két eszköz jó . . .
. . . Tértítő apostol.

Kondor.

Vallomás.

Hogy mirt párthulok én az országgyűlésből
Asztat a „bal-uldalt“ úgy iljek! megvallum:
Csakh azért oraim! mert susem láttom aszt:
— Húgy a szhiv dubugná magát . . . „jubb uldalun.“

Hasí Mózsí
magyar izraelitő naturált poet.

Nyúlus káposztával.

(Meséli Csalán Peti.)

Volt nekünk egy jó becsületes sima képi tubákus német prófuszunk, a ki bennünket magyar fiukat nagyon szeretett oly annyira, hogy ha csak szerét tehette mikor ugy neki csuesorodott a kedve, hát el el hitt hol egyikönket, hol a másikönkat vasárnaponként meg sátoros ünnepeken ebédre; — ilyenkor osztán adott ennünk mindent, a mi csak nem magyar bélbe dukált.

De legjobban gyötört bennünket télen — főtt nyúl-hussal meg veres káposztával, — hanem tudni kell ám elébb azt, hogy a nyúl a garnizon kloákájába volt felakasztva a páczra, néha két hétig is, s az ilyen osztán puha lett mint a liba mája, de volt is olyan szaga ecsém Matyi, hogy tudom nem ettél volna belőle a Reisz-Schleiz-Greiz-Lobenstein német herczegségért. Na barátom! hát illyen étellel vendégelt bennünket az prófusz egyszer, hanem akkor aztán ugy is elteltünk vele, hogy többé sohasem jött rá guszatusunk. Hanem persze az öreg nagyon szeretvén az ilyen csemegét, néha volt a páczba felakasztva 3 nyul is. Éppen karácsonra páczoltak csakugyan egy szép kannyulat a többek közt, — s mink is unalomból azon törtük a fejünket, hogy mit tegyünk az öreg urnak, a mitől elmenjen a guszatusa nyulat enni, míg végre nekem eszembe jutott, hogy a szomszéd korcsmárosnak van egy nagy kandúr macskája, ezt hát valahogy kitli alá kellene bujtatni. Dietum factum ecsém, el ballagtam egy porció tréberre, s addig sündörgödzöttem a maeska körül, míg a hónom alá nem dugtam s avval búcsut vettem az ajtóféltől.

Mikorára haza értem, már a két czimbora otthon várt, s a mint elővettem a macskát a köpönyeg alól, hárman neki estünk, s csak ugy hamarosan beleszorítottuk a szuszt, — azután megnyuztuk, — azután meg a nyulat fordítottuk ki a bőriből, s a nyuzott macskát olyan pompásan bele gyürtük a nyulbörbe, — hogy az apja se ismert volna rá; s mikor így készen voltunk evvel a chirurgus operációval, a leendő karácsoni csemegét megint vissza akasztottuk a páczra.

Eljött osztán az ünnep, hanem szerencsére a fűhrender strázsamestert hitta meg az öreg ur ebédre. E meg szerencsére talián volt, a ki különben szereti a macskát. Na csak elég az hozzá édes Mátyásom! hogy a trakta javába folyt, mink meg azt lestük, hogy valyon észre veszik e a csint, — a mint egyszer csak látom, hogy a strázsamester jön elő nevetve, s fünek fának beszél, hogy a maeska pecsenyét sehogysem vette bé a gyomra az öreg urnak. Na hát a talián ráismert mingyárt s nagy örömét találta nyilvánítani a jó komidentziára, erre meg az öreg ur megbosszankodott, mikor már jól bepakolt belőle, s mérgibe felkavarodott a gyomra, elkéült előtte a levegő, s tiszteséggel kimászott belőlle a maeska.

Az lett biz a következése ennek a traktának édes ecsém, hogy a vén prófusz sohse evett több páczolt nyulat, mert beteg lett — megholt; én meg mai napig is a maeska bőriből töltöm a pipámat, pedig már ez öcsém régen történt, — tudod akkor, mikor még Magyarország nem volt megfinácsolva. Na majd a jövő héten meg az óbester szobalányáról írok.

Adomák.

Megbetegedvén az egyszeri kántor, ki erős dohányos volt, s e mellett a tütit se öntötte a csizmaszárába, — az orvos mind a dohányzástól mind a borivástól szigoruan eltiltotta. A kántor lelkiismeretesen alkalmazván magát a kurához, nem sokára jobban lett, s kérdezé orvosát, ha szabad-e már egy keveset dohányozni?

Az orvos megnyugtatólag mondá: „lehet, de csak hosszú száru pipából.“

A pátiens erre neki bátorodva, ismét kérdé: „édes doktor ur! hát egy kis borocskát szabad lenne e már innom?“

— Isten mentsen — tiltakozék ellene az orvos, a méreg gyanánt hatna idegeire.

„Már pedig én ugy gondolom, hogy ha azt is olyan hosszú nyaku üvegből innám, — bajosan ártana meg — monda a szomjas kántor.

Törvénszék előtt állott a bünös, kit azzal vádoltak, hogy egy korcsmárost agyon ütött.

Igaz, hogy a zsidó meghalt, szólta komolyan a vádlott, de hogy én öltem meg, azt tagadom. Az egész így történt. Egy pár jó czimborámmal be néztünk Schmüle korcsmájába, ha nem eczetesedett-e meg a bora, s ittunk ott egy két pohár bort. Egyik czimborám mutogatni akarván néhány katonai mester fogást, kért, hogy adjam át fokosomat. Én teljesítém kívánságát, át nyujtottam neki, de véletlenségből a zsidó akkor éppen köztünk állt s én véletlenségből a fokost elejtettem, véletlenségből épen a feje lágyára esett és meghalt. Bizony így történt e tekintetes uraim! megmondhatná maga szegény Schmüle, hogy ha meg nem halt volna.

Utasítás.

Tessék rektor uramnak, itt a meleg
cipó, most vettem a piacon 77
osztrák kron — de!

Ne tanítsa rektor uram!
Deákul a fíjamat!
Se görögül se törökül . . .
Mert ez mind hamis adat.

Hitet szegtek, hol lehetett,
És esalták a világot, —
Karóba huzták a népet . . .
S pusztiták az országot.

Nem akarom, hogy ez is szint
Ugy megviselje magát mint
Több deákos hazafi!
Görgei vagy Karafi!

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. Ni ni Iczik szomszéd! hát igaz volna az, hogy Görgei csakugyan Pesten járt?

Iczik. Fussun khi khendnek Mihály gazda! mind a két szeme, ha nem igaz, hogy magam is láttam a hatvan utczában harmad magával, khüptem is otánna akk hurát, mint a kend kalopja.

Mihály. Hát aztán hogy nézett ki mondja csak szomszéd? **Iczik.** Hogy nézett khi? hát khettüs pápaszemen.

Mihály. Hát aztán volt bátorsága kilépni nyilvánosan az utczára?

Iczik. Hogy ne lett volna hallja khend! mikhur legel-sübben is a miniszter oraknál tett láthugatást.

Mihály. Mi a menkö a független felelős magyar minisztereknél?

Iczik. Igen is Mihály gazda! a független felelős magyar minisztereknél, sütt azt is biznyusan thodom, hogy egyik khedves miniszterönkkel vasárnap délothán egyött is uzsunázutt.

Mihály. Ugyan ne mondja már szomszéd! no már azt csak el nem hiszem.

Iczik. Nus... és micsuda hitetlenség volna abban? thübbet mundok hallja khend — meglássa Mihály gazda! hogy annak a hetven hunvéd zászlualjnak mit felakharnak állithani, Gürgei lesz a füvezire.

Mihály. De már azt ne hidje Iczik szomszéd! a ki egyszer a hazáját elárulta, nem biznak arra többé egy káplár czukkot se, nem hogy egy sereget...

Iczik. Thodja khend Mihály gazda! sok foresaság thürténik a mai világban, — a khüvetkezés majd megmotatja, hogy a Gürgeit még használni fugják a moszka háboruban. Elüszür hallja khend, mert Gürgei! azt tagadni nem lehet ukus és ravasz egy khatuna. Másudszur Gürgei haragszik a moszkákra, hogy a herezogságot, a mit Paskevits igért neki, ha a fegyvert lerakja — meg nem kapta. Emlikezzik khend rá mit mundott az Iczik.

Panoráma.

Mégis csak nagyeszü ember az a Deák!
Kit a „jobb-oldalon“ bölesnek titulálnak:
Mert hát, valami ám az a mit kitalált!
Mit sokan neveznek mostan a l k o t m á n y n a k,
Annyian bámulják! s nem ismernek rája,
Hogy az a közösiügy osztrák panoráma.

Szittya.

Ebül gyült jóságnak, ebül kell elvesni.

Ezsen sép rigmуска
Ám vagyon ajánlva,
Azs országgyüilisnek
A „jobb oldalába.“

Ugy mondja a mese: hogy hát ez az ország,
(Midön azs anyjában sem volt még azs ostrák,)
S v a t u p l u k tótkirály birtoka volt rigen,
Tisának, Dunának folyása mentiben.

És ez a S v a t u p l u k
serette Árpádot,
Vele ivott, evett,
vele parulázott,
S addig pámulázott, —
hogy országát végre, —
Árpád sürkejeért
odatta... cserébe.

Ej! de potom ára
volt ez egy orságnak, —
Még csak meséül is!
mert im e példázsat, —
— A „jobb oldal“ tettén —
kezd beteljesedni:
„Ebül gyült jóságnak
ebül kell elvesni.“

Est a nótát komponálta:
„Ludas Matyi“ gyorspostása,
Ki ürgézsni, hogy nem járhat, —
Hát fölesapott poétának.

Karakán Marczinak: hogy is van az az ének? „oh kedves vendég nálam szálj.“

Az igazügy kortesének:

Adjuk a levelet mely szol Sz e m e r é n e k,
Bár oly hosszú mint a szentiványi ének.

Vitéz Péntvári Habakuknak — abból a kortes dalból elég ennyi:

„Ki Tokojnak hírét javát akarja:
Krózerre adja a szavát ihajla!“

Hoszsza Pályiba az én kedves hovédársamnak, a Pesti Hetilaphoz küldött czikkekeknek színét se láttam.

Kiadói sürgöny.

Az érmihályfalvai postamester urat czennel ünnepliesen felkérjük, hogy előfizetőinktől a felszólamlási (reklamatio) nyílt leveleket sziveskedjék posta bélyeg nélkül elfogadni a mint dukál, — mert ismétlés esetében az efféle döbrögiesen basáskodó postamesterek ellen majd ottan teszünk panaszt, hol rendet tudnak csinálni.

Teljes számú példányokkal

ismét szolgálhat

a kiadó-hivatal.